

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 17/2016
26.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ц.С., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. И.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 1937/13 од 04.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 983/15 од 25.09.2015. године, у седници већа одржаној 26.01.2016. године, већином гласова, је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ц.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 1937/13 од 04.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 983/15 од 25.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 1937/13 од 04.06.2015. године, окр. Ц.С. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и четири месеца.

Истом пресудом окривљеном је изречена мера забране приближавања и комуникације са оштећеном у трајању од једне године, мера безбедности одузимања предмета – једног кухињског ножа и мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи која ће трајати док постоји потреба за лечењем али не дужи од три године.

Одлучујући о жалбама окривљеног и његовог браниоца, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 983/15 од 25.09.2015. године, усвојио жалбу окривљеног и преиначио првостепену пресуду у делу изречене

мере безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи тако што је отклонио примену исте, док је жалбу окривљеног у преосталом делу и жалбу браниоца одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених првостепених пресуда бранилац окривљеног адв. И.К., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона - члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 4. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји и наведене пресуде преиначи тако што ће одбити оптужбу за кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ те да првостепену пресуду преиначи и у делу одлуке о трошковима поступка насталих због наведеног кривичног дела.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ц.С., адв. И.К., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепеном и другостепеном пресудом повређено правило кривичног поступка прописано у члану 4. став 1. ЗКП јер је окривљени два пута правноснажно осуђен за чињенично исти догађај.

Изнете наводе захтева којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. у вези члана 4. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Из списка предмета се утврђује да је пресудом Прекршајног суда у Новом Саду, Одељење у Врбасу број II 27 Пр 3-13/12 од 18.01.2012. године окр. Ц.С. осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру.

Према чињеничном опису датом у изреци наведене пресуде окривљеном је стављено на терет да је дана 05.01.2012. године око 19,00 часова у В., у улици ..., нарушавао јавни ред и мир насилничким понашањем према Д.С. ... на тај начин што је након краће вербалне препирке истој задао неколико удараца затвореном шаком у пределу главе и тела, наневши јој том приликом лаке телесне повреде у виду потреса мозга и контузије лица.

У кривичном поступку пресудом Основног суда у Врбасу К 1937/13 од 04.06.2015. године, окр. Ц.С. оглашен је кривим да је дана 05.01.2012. године, у

В., у дворишту куће у улици ... .. применом насиља угрозио спокојство, телесни интегритет и душевно стање члана своје породице, своје супруге Б. (С.) Д., на тај начин што је, након што је оштећена успела да се отргне јер ју је окривљени давио рукама, те да побегне низ улицу, окривљени сустигао оштећену и у дворишту на наведеној адреси истој задао више удараца по глави и телу, услед чега је она задобила тешку телесну повреду у виду прелома леве јагодичне кости са померањем уломака.

Из наведених чињеничних описа јасно произилази да је у оба поступка реч о истом окривљеном и о животном догађају који се десио у истом временском и просторном оквиру. Међутим, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру различит је од чињеничног описа кривичног дела из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ.

Наиме, опис прекршаја не обухвата догађај настао после почетног сукоба описаног као прекршај, а у коме је окривљени оштећеној нанео лаку телесну повреду у виду потреса мозга и контузије лица, односно догађај и чињенице након што је оштећена успела да се отргне и побегне низ улицу, па тада предузете радње окривљеног када је сустигао оштећену и задао јој више удараца по глави и телу услед чега је задобила тешку телесну повреду у виду прелома јагодичне кости са померањем уломака, не представљају законска обележја прекршаја већ их Кривични законик квалификује као кривично дело тешке телесне повреде.

Стога се, по оцени Врховног касационог суда, не може рећи да се опис предметног прекршаја у односу на прекршајни поступак односи на исте чињенице и радње окривљеног које представљају обележје кривичног дела за које је оглашен кривим у кривичном поступку, те се, супротно наводима захтева за заштиту законитости, у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари, дакле ни о повреди закона из члана 438. став 1. тачка 1. у вези члана 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.